

עפ"ת 49402/01/21 - אליהו וקנין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 49402-01-21 וקנין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 327397/2018

בפני כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער אליהו וקנין
נגד מדינת ישראל
משיבה
המערער באמצעות עו"ד ד' גולן
המשיבה באמצעות עו"ד ל' שירי

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו, בבית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופט פרי)

בת"ד 12328-02-19, בעבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה, לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961, אי האטה לפני מעבר חציה לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה, חבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי העובדות בהן הודה, ביום 10.7.18 נהג המערער ברכבו הפרטי, בלוד, ולא האט בהתקרבו למעבר חציה, לא עצר את הרכב, ולא נתן זכות קדימה להולך רגל, מיכאל שטיימן, שחצה את מעבר החציה מימין לשמאל, כיוון נסיעת הרכב. המערער פגע עם רכבו בהולך הרגל וגרם לו חבלה של ממש - שבר בירך ימין עם תזוזה.

בגזר הדין שניתן ביום 7.1.21 הוטלו על המערער מאסר מותנה, קנס בסך של 2000 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 7 חדשים ופסילה מותנית.

הערעור מפנה כנגד חומרת עונש הפסילה בפועל. נטען כי עונש זה עומד אומנם "בהסדר מסגרת" שהוצג בבית משפט קמא לפיו תעתור המאשימה ל - 8 חדשי פסילת רישיון נהיגה וההגנה טען ל - 4 חדשי פסילה בפועל; עם זאת נטען, כי להולך הרגל היתה "רשלנות תורמת לא קלה" וכי "הכיוון הכללי" נוכח הודאת המערער, היה לצמצם את עונש הפסילה ככל שניתן, "אפילו תוך הטלת של"צ, דבר שנעלם מנימוקיו של בית המשפט לחלוטין". עוד צוין כי התביעה הוסיפה עובדות לגבי פציעתו של הולך הרגל, שלא מצאו ביטוי בכתב האישום, וכי הפציעה אינה בדרגה חמורה. לבסוף נטען כי הטלת העונש ברף הגבוה של ההסדר מכבידה מאד עם המערער, נוכח צרכי עבודתו, ויש לזקוף לזכותו את עברו התעבורתי הקל במשך 34 שנות נהיגה.

מהדיון אכן עולה כי ב"כ המערער בא בדברים עם המאשימה לגבי אפשרות נשיאת של"צ, אולי "תמורת" הקלה בעונש הפסילה - הדברים אינם ברורים - ואולם, בסופם של דברים, הניסיון לא הבשיל, ולא הוצגה הסכמה לגבי נשיאת של"צ, והסניגור אף הודיע כי הוא מוותר על דרישתו להטלת של"צ. (פסקה 7 לגזר הדין). יוער כי מתסקיר שירות המבחן אליו הופנה המערער, עולה, כי אכן גובשה למערער תוכנית של"צ בת 100 שעות, והמערער הביע נכונות לכך, אולם צוין בד בבד, כי המערער מתקשה לקחת אחריות על מעשיו.

ב"כ המערער טען אומנם, כי המאשימה הציגה את מצבו הרפואי של המערער מעבר לפרטים שצוינו בכתב האישום, ואולם דברי המאשימה בדבר כך שהולך הרגל נזקק לניתוח, אישפוז וטיפול פיזיותרפיה, אין בהם יותר מאשר הבהרת הטיפול שקיבל המערער, ואין הם עומדים בסתירה או מהווים הרחבה מיותרת לנסיבות הפציעה שתוארה בכתב האישום. בית המשפט אף עמד על כך שהתיעוד הרפואי ששיקף את מהות הטיפול הרפואי, הוגש ללא התנגדות (פסקה 36).

באשר לרשלנות התורמת הנטענת של הולך הרגל, הרי שאין לדברים אלה כל ביטוי בדברי ב"כ המערער בטיעונים לעונש בבית משפט קמא, לבד מציון המילים - "לא רציתי לטעון שהיתה רשלנות תורמת של הולך הרגל" (ע' 11 שורה 16), ומדובר בטענה שאין להעלותה בפניי, ללא כל בסיס.

כאמור, מסגרת עונש הפסילה שהוצגה בבית משפט קמא הינה בגדר הסדר טווח "דהיינו הסדר בו הסכימו הצדדים על גבולות הענישה המרבית והמזערית; וכידוע, בית משפט שלערעור ממעט בהתערבות בעונשים שנפסקו במסגרת הסדרים מסוג זה..." (עפ' 5246/15 מרדכי חקשוריאן נ' מדינת ישראל, 1.2.2016). ב"כ הנאשם טען להטלת פסילה של 3 חדשים כפסילת המינימום, וכי מדובר בחבלה שגרתית המופיעה בתיקים רבים, ואולם נוכח כך שמדובר בפגיעה בהולך רגל על מעבר חציה, ולאחר שמדובר בחבלה של ממש, ולנוכח אי קבלת אחריות כעולה מהתסקיר, אין לומר שבית המשפט סטה לחומרה מצרכי הענישה, עד כדי צורך להתערבות בעונש, זאת גם משנשקלות נסיבות האישיות החיוביות של המערער.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר עותק מפסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, ו' ניסן תשפ"א, 19 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.